

*Het is een open gaan van vergezichten,
een bijna van gehavendheid genezen;
een aan de rand van tijdeloosheid wezen.
Of in de avond gij de zee ziet lichten.*

Lieve Wim,

Ik heb het afgelopen jaar/jaren bijzonder van je genoten. De ontmoetingen hadden inderdaad wat mij betreft het karakter van het 'open gaan van vergezichten'.

Ik weet dat ik je niet 'de hemel in mag prijzen'; is ook niet nodig. En als iemand jouw gebreken kent dan ben jij dat zelf. Maar ik wil nog wel een keer tegen je gezegd hebben wat jij in mijn ogen en ervaring door de jaren heen geworden bent.

Een zachtmoedige en milde man.
Een lieve broer.
Een pastor en prediker vol van genade.
Een lieve oer-vader.

En bij dat alles ook nog eens goed gekleed...

Ja; er zijn messiaanse trekjes in je zichtbaar/ervaarbaar geworden. Nu al; een klein beetje.

En ik hoor je nu al mopperen en tegensputteren. Er is veel meer... En het is niet je verdienste. Eens. Maar waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Jouw jarenlange innige omgang met God en de Schriften heeft je niet onberoerd gelaten.

Ik ben je dankbaar en ik zal je heel erg missen. En stiekem, in mijn hoofd, leg ik je nu mijn handen op en geef ik je deze zegen:

*Het is, allengs, een onomstotelijk weten
Dat gij vernieuwd zult wezen en herschapen
wanneer men van u schrijven zal "ontslapen".
Wanneer uw naam op aarde is vergeten.*

A Dieu.